

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija prigodom biskupskog ređenja Mons. Zdenka Križića
Gospić, 25. svibnja 2016. godine.
Liturgijska čitanja: *Dj 10, 37-43; 2 Kor 4, 7-15; Mk 10, 32-45*

Draga braćo i sestre!

1. U godini Velikog jubileja kršćanstva, na današnji dan prije 16 godina, sveti papa Ivan Pavao II., ustanovio je Gospićko-senjsku biskupiju, koja je svoj biskupijski povijesni hod započela na blagdan svetog Jakova Apostola, 25. srpnja 2000. godine, ustoličenjem prvog gospićko-senjskog biskupa mons. Mile Bogovića. Stoga njega, biskupa Milu, koji je postavio temelje i organizirao biskupijsku zajednicu sa sjedištem u Gospiću, u ovom Slavlju posebno pozdravljam odajući mu zahvalno priznanje.

Radosno pozdravljam uzoritog kardinala Vinka Puljića, apostolskog nuncija u Hrvatskoj mons. Alessandra D'Errica, nadbiskupa metropolita riječkog mons. Ivana Devčića, sve nazočne nadbiskupe i biskupe, prezbitere i đakone, mnogopoštovane provincijale i provincijalne poglavarice, redovnike i redovnice, bogoslove i sjemeništare, redovničke kandidate i kandidatice, sve Kristove vjernike laike, hodočasnike i goste. U crkvenom zajedništvu i molitvi združen s vama, osobito pozdravljam tebe, časni kleru i vjerni puče Gospićko-senjske biskupije.

2. Dragi vjernici, zaziv Duha Svetoga pjevanjem himna *O dođi, Stvorče, Duše Sveti* i čitanje Apostolskog naloga kojim je mons. Zdenko Križić imenovan gospićko-senjskim biskupom, u ovom svečanom trenutku zorno nam očituju što je to Crkva, utemeljena na zaglavnom kamenu Isusu Kristu, vođena Petrom naših dana, papom Franjom. U ovom smo slavlju sa Svetim Ocem osobito povezani molitvom i zahvalnošću, njemu potvrđujemo iskrenu ljubav, trajnu vjernost i odanost, jer on je u ove dane Petar koji učvršćuje braću u vjeri (*usp. Lk 22,32*).

Danas se prvi put slavi biskupsko ređenje u katedrali Navještenja Gospodinova u Gospiću. Sve ovo što slavimo i doživljavamo daje nam, braćo i sestre, jače shvatiti i osjetiti što to znači biti ucijepljen u veliko otajstvo, u tu ljubav Isusovu za njegovu Zaručnicu, za Crkvu. To je blago koje doduše imamo u glinenim posudama, da bi se tako jače očitovala Božja snaga i da bi milost umnožena zahvaljivanjem mnogih izobilovala (*usp. 2 Kor 4, 7. 15.*).

Uvijek je i samo je Dobri Pastir onaj koji vodi i usmjeruje svoju Crkvu, kako nam je posvjedočio papa Benedikt XVI. na kraju svoga pontifikata: »Uvijek sam znao da je u toj lađi Gospodin i uvijek sam znao da lađa Crkve nije moja, nije naša, nego njegova. A Gospodin ne dopušta da potone; On je onaj koji njome upravlja, dakako i preko ljudi koje je izabrao, jer je tako htio. To je bila i ostala sigurnost koju ništa ne može zasjeniti« (*Posljednja generalna audijencija, 27. veljače 2013.*).

3. Braćo i sestre u vjeri, to je Crkva, Isusova Crkva. I ova biskupijska Crkva Gospićko-senjska nije ni Milina ni Zdenkova, nije ni naša, ona je prije svega Gospodinova. Mjera novosti biskupske službe je uvijek i samo u vjernosti Kristu i njegovoj Radosnoj vijesti te apostolskoj predaji. Gospićko-senjska biskupija, koja je odlukom svetog pape Ivana Pavla II. uspostavljena na početku trećeg tisućljeća, na prostranom području Like, Ogulina, Korduna i Primorja, baštini tradiciju i u njoj se nastavlja povijesni kontinuitet crkvenosti nekadašnjih biskupija: drevne Senjske i slavne Krbavske ili Modruške.

Danas u apostolskom nasljedstvu biskupska služba u ovoj dijecezi prelazi od mons. Bogovića na mons. Križića i time će ostati zauvijek označen put i predaja ove biskupijske Crkve. Sam Gospodin Isus je onaj, koji po pozivu mons. Križića u biskupstvo, nastavlja brigu za vjerni puk Crkve Gospićko-senjske. Ovo naše radosno zajedništvo oko Gospodinova oltara, u trenutku kada su Božji narod i novi Pastir otajstveno zahvaćeni djelovanjem Duha Svetoga, uvodi nas u molitvu i dariva nas iskustvom Crkve Božje.

4. Dragi oče Zdenko, združen biskupskim vezom u ovom svetom trenutku radosno potvrđujem molitvenu blizinu i zajedništvo s Tobom. Jedan od prvotnih dojmova novoga biskupa jest da ga, od imenovanja pa nadalje, toliki u njegovoj biskupiji, kao i oni izvan nje, promatraju, govore o njemu, iščekuju što će učiniti, ali važnije od toga je spoznaja da ga njegova

Crkva nosi molitvom. Od danas pa ubuduće, u vremenu što Ti ga Bog podari, neće biti dana da netko ne moli za Tebe, posebno u bogoslužju. Božji narod, mnogi o kojima se ne govori, niti piše, jednostavne, ali velike duše pred Bogom, mole i molit će za Tebe. To je snaga Crkve, to je činjenica o kojoj treba razmišljati i koja, kao zalog pred Bogom, treba biti ugrađena u život i službu biskupa u njegovom odgovornom darivanju za povjerene mu vjernike, bez zadržke.

Dragi biskupe Zdenko, evo jednog od znakova Božjeg poziva, naravi Crkve, promjene koja se događa djelovanjem sakramenta u Tvojim osobi. Do sada si bio brat u Kristu, a postao si to po krštenju s krsnim imenom Ivan. Ušavši u Karmelski red, kao član Hrvatske karmelske provincije svetog Josipa, uzeo si ime Zdenko te kao prezbiter niz godina vršio brojne odgovorne službe u Provinciji i Redu. Sada te pak Crkva poziva i šalje u novu misiju.

Trebamo biti pozorni za ono što se sada u slavlju Tvoga biskupskog ređenja događa. U redovitosti života čovjek, muž postaje otac kada se rodi sin ili kći. U ovoj je katedrali sada sabran narod sinova i kćeri Božjih. Onaj koji se ovdje rađa jest otac. Vjernici Crkve Gospićko-senjske sada dobivaju Tebe kao svoga pastira. Biskupe Zdenko, Ti to postaješ djelovanjem Duha Svetoga u snazi sakramenta svetog Reda.

5. Po milosti Duha Svetoga pozvan si da djeluješ kao biskup u punini sakramenta svetoga Reda. Po Tvojim će službi sam Trojedini Bog, savršena Ljubav, susretati ljude i privlačiti ih k sebi, jer *Bog sam dostaje*, kako glasi Tvoje biskupsko geslo.

Prije samog ređenja, prema drevnoj uredbi svetih otaca, bit ćeš pitan pred narodom o nakani čuvanja vjere i vršenja službe. Na ta ćeš pitanja moći odgovoriti vlastitim životom zahvaljujući zagovoru svih svetih, polaganju ruku, molitvi ređenja i pomazanju svetom krizmom koja će te potpuno suobličiti Kristu Dobrom Pastiru.

A evo biskupove zadaće: vjerno i ustrajno propovijedati Kristovo Evanđelje, čuvati poklad vjere čistim i cjelovitim, izgrađivati Kristovo tijelo, njegovu Crkvu u zajedništvu i jedinstvu sa zborom biskupa pod Papinim vodstvom, brinuti se zajedno sa svojim suradnicima u službi, prezbiterima i đakonima, za sveti Božji narod i upravljati ga na put spasenja, biti ljubazan i milosrdan prema siromasima, tuđincima i svima koji oskudijevaju, tražiti zalutale, moliti bez prestanka za sveti narod i bespriječno obavljati službu vrhovnog svećeništva. Međutim, ovaj detaljni opis biskupskog poslanja što ga donosi *Obred ređenja biskupa* započinje pitanjem, važnost kojega nikada ne smije promaknuti ni Tebi, ni meni, niti ikojem biskupu: »Hoćeš li sve do smrti vršiti službu što nam je od apostola povjerena i što ćemo je sada polaganjem ruku i tebi predati?«

6. Biskupska bi služba bila preteška za čovjeka kad ne bi bila praćena uvjerljivim Božjim obećanjem milosti koja poštuje ljudsku slobodu: »Hoćeš li, predragi brate...« »Hoću s Božjom pomoću«. S Božjom pomoću Tvoj da, Tvoj hoću, dragi biskupe Zdenko, ne oslanja se na slabu ljudsku narav, nego na Kristovu vjernost i njegovu milost. Isus Krist, Svjedok vjerni poziva Te da neprestano oslanjaš svoje *Hoću* na Boga, jer *Bog sam dostaje*.

Ugledaj se na svete pastire Crkve u hrvatskom narodu, među kojima posebno svijetli lik blaženog Alojzija Stepinca. Na svetkovinu Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije, 8. prosinca 1937. godine, prigodom preuzimanja uprave Zagrebačke nadbiskupije, blaženi je Alojzije rekao: »Ove četiri godine biskupske službe pokazale su mi dovoljno, kako je trnovit put, kojim mora da stupa katolički biskup. Ja sam se uzdao u Gospodina i nisam klonuo, nego se više učvrstio u vjeri i u pouzdanju u Boga svemogućega, kao što i željezo postaje čvršće, što se više udara po njemu. Što više budu rasle nevolje, to više će u buduću rasti moje pouzdanje, da ću uz pomoć Božju proći sretno sa svojim stadom kroz sve bure i oluje koje nas čekaju« (*Aleksa Benigar: Alojzije Stepinac, hrvatski kardinal, Zagreb 1993., str. 204*).

7. Dragi ređeniče Zdenko, dok mi biskupi budemo izgovarali molitvu ređenja nad Tvojom će glavom biti otvorena knjiga Evanđelja. Rječit i jasan je to znak. U mjeri u kojoj, kao biskup, budeš svjestan da si u svemu ispod, a ne iznad Evanđelja, osjećat ćeš potrebu da čitavog života ostaneš učenik koji treba upijati Radosnu vijest da bi postao i ostao riječju i djelom ponizni Isusov apostol, jer »Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge« (*Mk 10, 45*).

Posljednji obredni čin bit će također znakovit. U apostolskom nasljedstvu bit ćeš, nakon ređenja, pozvan da u svojoj prvostolnici sjedneš na katedru gospićko-senjskih biskupa s koje ćeš započeti predsjedanje euharistijske liturgije. Ta gesta iz kršćanske davnine naglašava da je Euharistija prvi čin novoga pastira. Ona je molitva zahvale Bogu za narod i s narodom kojemu predstojiš. U Euharistiji se očituje Crkva u svom jedinstvu i zajedništvu darova i službi.

8. Dragi biskupe Zdenko, slijedeći Isusa Krista Dobrog Pastira ljubi Crkvu koja Ti je povjerena; svećenike i đakone, redovnike i redovnice, bogoslove i sjemeništare i sve Kristove vjernike. Neka djeca i mladi, siromasi i bolesni, osamljeni i stariji, napušteni i poniženi u Tebi prepoznaju oca, brata i prijatelja. A vi, dragi vjernici, uvijek molite za svoje svećenike i sve Bogu posvećene osobe, molite za duhovna zvanja, za naše obitelji, djecu i mlade, bolesne i potrebne. Dragi vjerni narode biskupije Gospićko-senjske, svoga novoga pastira biskupa Zdenka pratite molitvama, poštovanjem i poslušnošću da bismo zajedno bili narod od Boga blagoslovljen.

Biskupe Zdenko, u Tvojim biskupskoj službi neka Tebe i Crkvu Tebi povjerenu uvijek prati nebeska zaštita Gospe od Navještenja, Majke Božje od Krasna, Blažene Djevice Marije od brda Karmela te zagovor krbavskog svetog Jakova apostola, senjskog svetog Jurja mučenika, modruškog svetog Marka evanđelista kao i blaženog Alojzija Stepinca, nekoć metropolita i ovog djela naše Crkve. Amen.